

SADHU'S EN BACKPACKERS IN RISHIKESH

auteur: Letty Ranshuysen

India trekt me enorm. Zinsbegoochelende kleurcombinaties in kleding en op gebouwen, fascinerende religieuze ceremonieën en al die mensen: vaak heel nieuwsgierig en met maffe humor. Helaas jaagt hun armoede en de daarmee samenhangende oplichterij me angst aan. Daarom ging ik vier keer met een groepsreis naar India. Veilig, maar zeer beklemmend. Dit keer wilde ik zonder zo'n keurslijf op stap. Ik vond een reisgenote en daar gingen we, in oktober 2012.

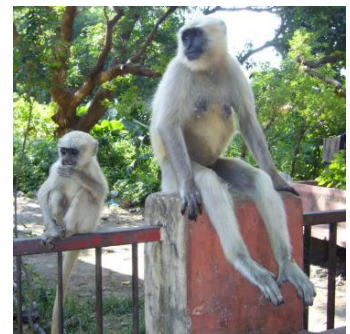
We kozen voor Rishikesh. Dit ligt in een hardcore hindoe gebied. Langs de Ganges aan de voet van de Himalaya. Hier komen zowel pelgrims als backpackers. Wat zorgt voor authentieke magie gecombineerd met een vleugje Westerse comfort. Bovendien konden we regelen dat we van daar door een taxi van het vliegveld werden opgehaald, wat ons een moeizame treinreis bespaarde. Alhoewel: de tocht per auto was ook niet fijn! De chauffeur was zichtbaar oververmoeid, zat de hele tijd te bellen en haalde ook nog eens voortdurend auto's in op de veels te volle tweebaanswegen. Dit roekeloze gejakker duurde ruim zes uur. We waren dan ook bekaf toen we in Rishikesh aankwamen, maar toch te opgewonden om te gaan rusten. Dus meteen op naar de befaamde Laxman Jhula brug over de Ganges. Daar viel ineens de nacht in, zodat we de weg terug niet meer konden vinden. We vroegen de weg aan een jongen, die ons zonder aarzelen samen achterop zijn brommertje nam en ons 'thuis'bracht. Ja, dit was inderdaad spannender dan een groepsreis.

De volgende ochtend meteen die brug over naar Swarg Ashram. Een wijk langs de heilige rivier, vol sadhu's (heilige mannen die op straat leven) en pelgrims. Die trekken vanuit heel India, met hun hele dorp, naar de heilige Ganges.

De devotionele opwinding straalt van hen af.

Ze voeren allerlei rituelen uit. Zo was er een groep, die een kinderhoofdje kaal scheerde, met gele smurrie insmeerde en vervolgens doopte in de rivier. Daarna werd er zoete koek uitgedeeld. Ook aan ons. De verlichtingsindustrie draait hier op volle toeren. Er zijn veel ashrams (hindoeïstische kloosters), waar ook veel Westerlingen op af komen. Toch blijft de sfeer typisch Indiaas, want de sadhu's en pelgrims zijn veruit in de meerderheid. Hier geen opdringerige verkopers of bedelaars, die je bij andere toeristische centra in India klem zetten. Zelfs de apen lieten ons met rust.

Na een verkenning van enkele ashrams, besloten we om een week in Phool Chatri door te brengen. Deze kleine ashram ligt ongeveer 5 kilometer van Rishikesh, in een groen dal naast de Ganges. Een reservaat voor Westerlingen. Dus geen duik in het ware ashramleven, met zijn gebrek aan hygiëne en privacy.

We hadden liever in Parmeth Niketan willen zitten. Dat is een enorme ashram met diverse stille binnenhoven, midden in een drukke markstraat in Rishikesh. Met elke avond een druk bezochte *aarti* (ceremonie met samenzang, waarbij honderden brandende kaarsjes op blaadjes in de Ganges worden gezet). Maar die ashram zat vol.

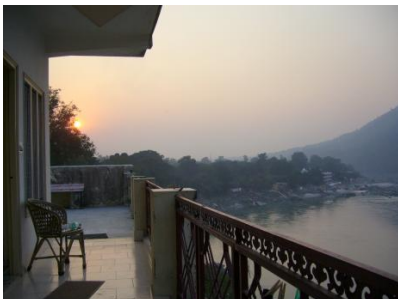
Uiteraard bezochten we ook de verlaten ashram, waar ooit de Beatles verbleven. Met gaarkeukens, helikopterplatforms, mediatiehallen en luxe vila's. Overwoekerd door de oprukkende jungle en vol graffiti. We mochten er niet alleen in, wegens verkrachtinggevaar. Daarom leidde een tengere sadhu ons en nog een Israëlich meisje rond. Dat verdween na de rondleiding met de schattige sadhu in de bosjes, gelokt door een chillem (een traditionele hasjesj-pijpie).

Het programma dat we in Phool Chatri volgden was pittig. Van half zes in de ochtend tot negen uur 's avonds met: langdurige meditatie en zware yoga, *neti poti* (neusspoeling met behulp van een speciaal plastic kannetje), *pranayama* (ademhalings-oefeningen), *mantra* zingen en *karma yoga*. Dat laatste is gewoon corvee: ik kreeg helaas aldoor het wc schoonmaken toebedeeld. Er mocht niet worden gepraat, ook niet tijdens het eten. Dat werd zittend op een koude, stenen vloer genuttigd, maar was uitzonderlijk lekker. Dat zwijgen was overigens een verademing, na het oeverloze gebabbel dat ik tijdens het eten bij de eerdere groepsreizen had moeten doorstaan. Alhoewel het verblijf in de ashram soms als een strafdak voelde, overheerste een weldadig gevoel door de rustieke omgeving en de verstilde sfeer. Dat hielp om mijn opstandigheid tegen het rigide regime in toom te houden. Toch was ik blij toen we vertrokken, mede door de eindeloze afscheidsceremonie. We moesten 108 keer een vierregelige mantra opzeggen, daarbij een beetje aarde in een vuur gooien.

De laatste weken in Rishikesh bracht ik door op een enorm dakterras. Helemaal alleen! Daar had ik na het groepsleven in de ashram sterke behoefte aan. Wel hield ik vast aan een strak dagprogramma.

's Ochtends vroeg werd ik gewekt doordat de loeiende storm, die iedere nacht over de daken joeg, ging liggen. Dan zette ik me neer op mijn meditatiekussen. Daar probeerde ik de instructies uit *Meditatie voor Dummy's* uit en dat bleek vruchtbaar, want de meditatieroutine die ik daar op dat dak ontwikkelde, voer ik nog bijna dagelijks uit. Na een uur trok er altijd een snaaiende apenfamilie over mijn terras. Dat haalde me uit mijn trance, waardoor ik over kon gaan tot het

volgende programma-onderdeel: het observeren van badende en biddende pelgrims onder mij. De dagen eindigden met een wegsmeulende zon, gevolgd door een kleine *arti* pal onder mijn terras. Dan werden er met de schallende declamaties vier grote vuren aangestoken.

In de middaguren werd ik meestal van mijn terras gelokt. Vaak door optochten. Zoals die waarin een demon werd meege dragen, begeleid door opgemaakte en in saffraankleuren gestoken jochies. Ook was er een muziek- en yoga-festival gaande, met lezingen en concerten. Daar leerde ik backpackers kennen, met wie ik op mijn dakterras *Divali* vierde. Het Hindoe-staanse lichtjesfeest, dat met vuurwerk gepaard gaat. Erg veel vuurwerk. Zoveel dat er een boom naast ons in de fik vloog. Mijn terras bood vaker een platform voor Indiase gebruiken. Op een middag kwamen er twee prachtig uitgedoste vrouwen naar boven om een *puja* (een offerritueel) uit te voeren. Één ervan bleek een bruid: met deze ceremonie vroeg ze om voorspoed in haar huwelijk.

Mijn reisgenote en ik kwamen ook op het platteland. Zo trokken we naar een hoog gelegen tempel om te zien hoe de zon op kwam achter dromerige heuvels. Terug liepen we langs rommelige erfjes vol kinderen en zagen we ossen op het land werken.

We bezochten ook een obscure grot met stonede *baba's* (koosnaam voor sadhu's). Één had dreadlocks tot zijn enkels, die hij parmantig opstak toen hij ons zag aankomen. Via een smoezelige maar sfeervolle Shivatempel daalde we via een breed zigzagpad af terug naar Rishikesh. Op hoogtijdagen zou je daar onder de voet worden gelopen door tempelbezoekers, nu moesten we alleen uitkijken voor wilde olifanten.

India is niet alleen maar mooi en magisch. Soms had ik het er helemaal mee gehad. Dat voortdurend keiharde getoeter van auto's, de soms toch wel boosaardige apen, de koeienpoep en varkensdrek en vooral het gehussel bij iedere aankoop (zelfs van toiletpapier). Het is lastig dat niet altijd goed is in te schatten wat iemand van je wil. Een gezellige babbel of je geld? Want er lopen nogal wat spirituele charlatans rond. Ik geef ze geen ongelijk. Wat wij uitgeven aan koffie met gebak in de *German Bakery* voor hun genoeg om een week van te

eten. Als we een graantje willen meepikken van hun spirituele overvloed, kan daar wel wat van onze materiële overdaad tegenover staan.

Minder begrip breng ik op voor Westerlingen die krampachtig op zoek zijn naar de juiste guru, die hen tot *verlichting* moet brengen. Dat kun je volgens mij beter helemaal zelf doen. Eventueel met een zelfhulpboek. "Dan hoef je toch niet helemaal naar India te gaan", zal de kritische lezer zich afvragen. Klopt. Toch doet zo'n omgeving als in Rishikesh veel. Je komt los van de *ratrace* in het Westen en kan open staan voor nieuwe inzichten over hoe je wat meer rust in je leven kunt krijgen. Wat mij voldoende verlichting lijkt.

Bovendien krijg je ook nog eens de fotogenieke Indiase magie en kolder kado. Neem het beeld van de aapgod Hanuman naast Parmeth Niketan. Om de zoveel tijd schuift zijn enorme borstkast open en zien we daarin Krishna en zijn vrouw Lakshmi bevallig een dansje doen.

India kent duizenden van dit soort fantasierijke goden, die ieder hun eigen tempels hebben en overal worden afgebeeld. Ik krijg geen genoeg van dit bonte pantheon en hoop nog er vaak terug te keren.